

Arrest

nr. 125 586 van 13 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MESTDAGH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 05/11/2012 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie als echtgenote van de heer (..) en verkreeg de F-kaart op 17/05/2013.

Het verblijf van de echtgenoot werd op 17/01/2014 beëindigd op basis van artikel 42 bis van de wet van 15/12/1980 (zie aparte bijlage 21 voor meneer (..)).

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie waarbij betrokkene zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art. 42quater, §1, 1° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3° lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de echtgenoot in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij stelt, na een theoretisch betoog, dat de dienst vreemdelingenzaken slechts éénmalig de situatie van haar man verifieerde. Zij verwijst naar de uitnodigingsbrief van 8 november 2013. Zij stelt midden 2012 in België aangekomen te zijn en kort daarna heeft haar echtgenoot het werk aangevat. Gedurende twaalf dagen werkte hij bij de eerste werkgever. Daarna werkte hij van midden mei 2012 tot midden juni 2013 bij Mian Zaheer, hetzij meer dan één jaar. Ten onrechte wordt dan ook gemotiveerd dat hij niet verder is geraakt dan twee korte tewerkstellingen. Zij betoogt voorts dat haar echtgenoot ernstige inspanningen geleverd heeft om nieuw werk te vinden; hij schreef zich in bij de VDAB en diverse interimkantoren. Ondertussen heeft hij ook effectief een nieuwe tewerkstelling, sinds 4 februari 2014 is hij via Accent Jobs tewerkgesteld bij RTL PATAT BVBA. Zodoende bestaat geen twijfel over zijn inspanningen voor het vinden en houden van werk. Ook verzoekende partij zelf doet ernstige inspanningen om zich te integreren door het volgen van een inburgeringscursus. De motivering is dan ook niet correct.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding.

2.4. Het is niet betwist dat het verblijfsrecht van de echtgenoot van de verzoekende partij, in functie van wie verzoekende partij zelf verblijfsrecht heeft verkregen, beëindigd werd op 17 januari 2014. In toepassing van artikel 42quater, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), vermocht de gemachtigde aldus ook een einde stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

De Raad stelt voorts vast dat de gehele argumentatie van de verzoekende partij gericht is tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot. Deze beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van onderhavig beroep zodat de door de verzoekende partij aangehaalde kritiek niet dienstig is om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te komen. Ten overvloede wijst de

Raad erop dat hij bij arrest 125 585 van 13 juni 2013 het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot heeft verworpen.

2.5. Waar zij nog stelt dat zij inspanningen levert om zich te integreren wijst de Raad erop dat dergelijk betoog evenmin afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt dat zij samen met haar echtgenoot en kinderen in België woont en dat de kinderen hier geboren zijn en hun roots hier hebben. Hun gezinsleven mag hen hier niet ontnomen worden. Zij hebben geen banden meer met hun herkomstlanden. De kinderen kennen enkel België.

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Ten dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van het gezinsleven wijst de Raad erop dat geen enkel gezinslid verblijfsrecht heeft op het grondgebied, zodat de bestreden beslissing geen scheiding teweegbrengt tussen de gezinsleden en er dus ook geen sprake kan zijn van een schending van het gezinsleven.

Voorts kan aangenomen worden dat verzoekende partij en haar gezin weliswaar een sociaal leven hebben opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij en haar gezin echter niet het recht

een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). De verzoekende partij weerlegt geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hun de verdere uitbouw van dit leven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER